

DECIZIA Nr.374 din 2 iunie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.54 alin.(1) teza întâi și art.57 din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Publicată în Monitorul Oficial nr.504 din 05.07.2016

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art.54 alin.(1) teza întâi și art.57 din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Uniunea Națională a Judecătorilor din România în Dosarul nr.2.668/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, într-o cauză având ca obiect suspendarea executării unui act administrativ.

2. La apelul nominal răspunde, pentru Consiliul Superior al Magistraturii, consilier juridic Ana-Maria Coculeanu, lipsind autorul excepției de neconstituționalitate, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Magistratul-asistent-șef referă asupra faptului că la dosarul cauzei a fost depus un înscris, sub titulatura *amicus curiae*, din partea Forumului Judecătorilor din România, asociație profesională a judecătorilor, prin care se susține admiterea excepției de neconstituționalitate.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente, care pune concluzii de respingere, în principal, ca inadmisibilă și, în subsidiar, ca neîntemeiată. Inadmisibilitatea excepției de neconstituționalitate vizează, pe de o parte, sesizarea Curții Constituționale care are ca obiect norme legale care nu au legătură cu soluționarea cauzei, invocându-se în acest sens Decizia Curții Constituționale nr.756 din 16 decembrie 2015, iar nu Hotărârea Senatului nr.28/2016, pe care se întemeiază de fapt actul administrativ a cărei suspendare se solicită, și, pe de altă parte, competența Curții Constituționale, care poate controla doar conformitatea cu Constituția a dispozițiilor legale, iar nu interpretarea și aplicarea acestora, care, în temeiul art.126 din Constituție, cade în atribuția exclusivă a instanțelor judecătorești. Pe fondul cauzei, sintagma „mandatul membrilor Consiliului Superior al Magistraturii” vizează mandatul individual al membrului Consiliului, întrucât norma supusă controlului nu face distincție între membrii aleși și membrii de drept ai acestui organism. De altfel, acolo unde legiuitorul a înțeles să facă o anumită distincție a prevăzut în mod expres mandatul instituției, așa cum este cazul dispozițiilor art.63 din Constituție referitoare la Parlament, iar comparația cu membrii Curții Constituționale nu poate fi reținută în susținerea criticilor de neconstituționalitate, întrucât aceștia se află într-o situație diferită față de membrii Consiliului Superior al Magistraturii sub aspectul dobândirii calității de membru, primii fiind numiți în vreme ce cei din urmă sunt aleși. Un alt argument care susține caracterul individual al mandatului membrului Consiliului este acela că, dacă un post devine vacant, pentru ocuparea lui se organizează alegeri individuale. În ceea ce privește lipsa de claritate și previzibilitate a normelor criticate, reprezentantul Consiliului Superior al Magistraturii arată că aceasta nu poate fi complinită decât pe cale legislativă, iar nu prin intervenția Curții Constituționale. În virtutea cooperării interinstituționale, președintele Consiliului Superior al Magistraturii a făcut demersuri pentru clarificarea unor hotărâri ale Senatului cu privire la durata mandatului unor membri ai Consiliului, iar, ca răspuns, Senatul a adoptat Hotărârea nr.28/2016, care se bucură de prezumția de constituționalitate.

4. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr.756 din 16 decembrie 2014. În subsidiar, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textul de lege criticat fiind suficient de clar și previzibil sub aspectul duratei mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, respectiv fiecare mandat individual se exercită pentru 6 ani de la data validării acestuia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Sentința civilă din 29 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr.2.668/2/2016, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.54 alin.(1) teza întâi și art.57 din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii**. Excepția a fost ridicată de Uniunea Națională a Judecătorilor din România, reclamantă într-o cauză având ca obiect suspendarea executării unui act administrativ.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul arată că dispozițiile art.54 alin.(1) teza întâi și art.57 din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii nu sunt enunțate cu suficientă precizie pentru a-i permite cetățeanului (în cauză magistrat, membru al unei asociații profesionale) să își regleze conduita cu privire la candidatura sa la alegerile pentru Consiliul Superior al Magistraturii și nici interpretarea autorităților naționale nu este constantă și coerentă pentru a atrage previzibilitatea legii.

7. În susținerea criticilor formulate, autorul excepției reține că, potrivit rolului și atribuțiilor conferite de art.133 și 134 din Constituție, dar și din perspectiva modalității în care se iau hotărârile, atât în plen, cât și în secții, Consiliul Superior al Magistraturii este un organ colectiv, cu membri aleși pe durata unui singur mandat, având o serie de drepturi și îndatoriri stabilite atât prin Constituție, cât și prin legea organică. În baza art.23 alin.(1) din Legea nr.317/2004, „*Consiliul Superior al Magistraturii funcționează ca organ cu activitate permanentă. Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii se iau în plen sau în secții, potrivit atribuțiilor care revin acestora*”. Îndeplinirea tuturor atribuțiilor prevăzute de capitolul IV din Legea nr.317/2004 presupune întrunirea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii sau a secțiilor acestuia, deci nu o activitate separată a membrilor Consiliului. Pe de altă parte, procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este reglementată de secțiunea a 2-a a capitolului II din Legea nr.317/2004 și de Regulamentul privind procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.327/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.828 din 14 septembrie 2005. Fiind un organism cu mandat colectiv, mandatul membrilor Consiliului Superior al Magistraturii expiră la împlinirea termenului de 6 ani, respectiv la aceeași dată, pentru toți membrii Consiliului Superior al Magistraturii, de vreme ce art.22 din Legea nr.317/2004 dispune că „*președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție convoacă membrii Consiliului Superior al Magistraturii în ședința de constituire*” a noului consiliu. În consecință, constituirea acestui organism colectiv (garant al independenței justiției) este o operațiune unică, specifică unui organ unitar, durata de 6 ani a mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii fiind indisolubil legată de funcționarea Consiliului, ca un întreg.

8. Cu toate acestea, arată autorul excepției, prin Hotărârea nr.338/2016, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a dispus declanșarea procedurii de alegere doar pentru șase membri ai Consiliului: un judecător de la Înalta Curte de Casație și Justiție, doi judecători de la curțile de apel, doi judecători de la judecătorii și un procuror de la parchetele de pe lângă tribunale. Plenul Consiliului nu a declanșat, așadar, procedura alegerii tuturor membrilor care sunt desemnați prin vot, conform gradului instanței sau parchetului, atitudine generată de o hotărâre recentă a Senatului României, respectiv Hotărârea nr.28 adoptată la data de 7 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.181 din 10 martie 2016. Prin acest act, Senatul, la solicitarea Consiliului Superior al Magistraturii, a hotărât modificarea hotărârilor Senatului nr.44/2011, nr.4/2012, nr.36/2012, nr.43/2012, nr.3/2013 și nr.47/2013 sub aspectul duratei mandatelor membrilor Consiliului Superior al Magistraturii validați prin respectivele hotărâri. În urma modificării operate, Senatul a adoptat o soluție diametral opusă de cea însușită inițial, în sensul că fiecare membru al Consiliului Superior al Magistraturii a fost validat pe un mandat de șase ani, care va curge individual, independent de mandatele celorlalți membri, iar nu pe restul de mandat rămas până la împlinirea termenului de 6 ani. Se poate reține astfel existența unei interpretări diferite a aceluiași text de lege, făcută de aceeași autoritate.

9. Or, împiedicarea Consiliului Superior al Magistraturii să funcționeze în cadrul său constituțional, prin hotărâri ale puterii legiuitoare prin care se modifică intempestiv condițiile numirii membrilor deja validați pe o perioadă limitată, poate concretiza un blocaj instituțional, inclusiv un conflict între puterea legislativă și puterea judecătorească, principiul supremației Constituției și principiul legalității fiind de esența cerințelor statului de drept. Prin această practică, se încalcă dispozițiile Legii fundamentale, dar și recomandarea Comisiei de la Veneția ca membrii Consiliului să fie aleși de magistrații înșiși, la intervalul prevăzut de Constituția României pentru constituirea noului Consiliu, pentru a asigura legitimitatea democratică a Consiliului.

10. Așa fiind, autorul excepției apreciază că Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.338/2016 este nelegală prin raportare la Legea supremă, iar art.54 alin.(1) coroborat cu art.57 alin.(1) din Legea nr.317/2004 sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că membrul ales în locul unui membru căruia i-a încetat mandatul anterior expirării duratei sale ar beneficia de un mandat întreg, de 6 ani, independent de mandatul consiliului în care a fost ales. Singura interpretare conformă cu Legea supremă a dispozițiilor legale atacate și care conferă validitate acestora este aceea că

mandatul membrului ales în locul unui membru căruia i-a încetat mandatul anterior expirării duratei sale nu poate fi mai mare decât restul de mandat rămas neexercitat de către cel dintâi și nu poate curge independent de mandatul Consiliului.

11. Pe de altă parte, autorul excepției de neconstituționalitate mai arată că, prin raportare la mandatul altor organisme constituționale colective, Legea fundamentală reglementează, prin art.63 alin.(1), durata mandatului Camerei (parlamentare), iar art.133 alin.(4) reglementează durata mandatului membrilor (Consiliului Superior al Magistraturii). Diferența de reglementare este una de ordin pur formal, aparentă, iar nu de substanță și nu poate conduce la o concluzie diferită de aceea enunțată anterior. Astfel, dacă o Cameră parlamentară este alcătuită exclusiv din deputați, după caz, senatori aleși, fiind, așadar, omogenă din perspectiva componenței pur electivă și, astfel, Constituția putea să-i reglementeze mandatul *in terminis*, Consiliul Superior al Magistraturii are în componența sa și membri de drept — ministrul justiției, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, procurorul general al Parchetului Înaltei Curți de Casație și Justiție. În cazul acestora, din calitatea pe care o dețin, anume prevăzută de Constituție, decurge și calitatea de membru al Consiliului care, astfel, din perspectiva componenței sale, nu este unul pur electiv, iar reglementarea mandatului său *in terminis* nu putea fi efectuată ca în cazul anterior, din rațiuni de acuratețe juridică. Art.133 alin.(4) din Constituție se referă, așadar, la durata mandatului celorlalți membri decât cei de drept și o face global, iar nu individual, iar acest aspect este subliniat și în urma interpretării gramaticale, Constituția nereglementând durata mandatelor membrilor pentru a se putea desprinde concluzia autonomiei mandatelor fiecărui membru, unul față de celălalt, din perspectiva duratei lor. Concepția constituțională în sensul celor arătate este confirmată și de poziția legiuitorului organic, respectiv de dispozițiile art.22 din Legea nr.317/2004, mai sus menționate. Dacă s-ar admite interpretarea că mandatul membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii este individual, iar alegerile se organizează pentru fiecare dintre aceștia, în funcție de data expirării mandatului anterior, la termen sau nu, atunci este evident că niciodată nu s-ar mai putea pune problema unei ședințe de constituire, în sensul art.22 din Legea nr.317/2004, fiind greu de presupus că, după decalajul creat prin situația de fapt care stă la baza prezentei sesizări, se va mai identifica vreodată în viitor o situație în care toți membrii să fie aleși în același timp, astfel încât să se poată organiza o „ședință de constituire”. În plus, chiar noțiunea de ședință de constituire sugerează o optică unitară a legiuitorului în privința Consiliului Superior al Magistraturii, în sensul referirii la acesta ca la un organism comun, iar nu ca la un organism divizat prin criteriul unor mandate individuale, fără legătură între ele.

12. În concluzie, autorul excepției de neconstituționalitate consideră că art.54 alin.(1) teza întâi și art.57 din Legea nr.317/2004 prezintă deficiențe grave de conținut, care le conferă caracter neconstituțional, procedura de alegere a tuturor membrilor eligibili ai Consiliului Superior al Magistraturii, fie într-o singură operațiune, fie de fiecare dată când o persoană aleasă împlinește un mandat individual de 6 ani, nefiind suficient de clar și explicit stabilită la nivel legislativ, cu consecințe directe atât asupra activității Consiliului Superior al Magistraturii, cât și în ceea ce privește cariera profesională a membrilor săi aleși, judecători sau procurori. Or, contribuția Curții Constituționale la constituționalizarea legislației judiciare trebuie să se materializeze nu numai în deciziile pronunțate în cadrul controlului inițiativelor de revizuire a Constituției, în deciziile pronunțate în cadrul controlului constituționalității legilor înainte de promulgare, ci și în cele pronunțate în cadrul controlului posterior (cum este cauza de față), asupra unor prevederi cuprinse în legile privind organizarea instanțelor judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, Ministerul Public, statutul judecătorilor și procurorilor, în legile de procedură civilă și penală, precum și în alte legi și acte juridice normative cu putere de lege, care interesează înfăptuirea justiției.

13. Pentru toate aceste argumente, autorul excepției solicită Curții să constate încălcarea dispozițiilor art.133 alin.(4) din Constituția României raportate la cerințele de claritate și previzibilitate ale legii, în accepțiunea art.20 din Constituția României, art.6 (dreptul la un proces echitabil) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cu referire la prevederile art.1 alin.(3) și (5) din Constituție privind statul de drept și obligația de respectare a legii. În temeiul art.1 alin.(5) din Constituție, „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”. Principiul supremației Constituției și principiul legalității sunt de esența cerințelor statului de drept, în sensul prevederilor constituționale ale art.16 alin.(2), conform cărora „*Nimeni nu este mai presus de lege*”.

14. Verificând îndeplinirea condițiilor de admisibilitate, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** a constatat că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.54 alin.(1) teza întâi și art.57 din Legea nr.317/2004 a fost ridicată în fața instanței de judecată și are ca obiect dispoziții dintr-o lege, în vigoare la data invocării excepției. Cu privire la condiția ca dispoziția legală să aibă legătură cu soluționarea cauzei, instanța de judecată a constatat că și aceasta este îndeplinită în speță. Astfel, ținând seama de dispozițiile art.29 alin.(1) din Legea nr.47/1992 care se referă la legătura cu soluționarea cauzei „în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”, instanța arată că legiuitorul nu a exclus posibilitatea ca sesizarea să survină chiar și într-o cerere de suspendare formulată în temeiul art.14 din Legea nr.554/2004, de vreme ce legea nu distinge între obiectul litigiilor de natura cărora sesizarea să depindă, fiind folosită expresia „oricare ar fi obiectul” cauzei. De asemenea, instanța judecătorească observă că nelegalitatea actului administrativ atacat a

fost grefată, în motivarea cererii de chemare în judecată, inclusiv pe argumente privind inconsecvența de interpretare a dispozițiilor legale criticate pentru neconstituționalitate, astfel încât nu se poate susține că această excepție nu ar avea legătură cu soluționarea cauzei. Mai mult, nu se poate susține că dispozițiile legale a căror neconstituționalitate se solicită a fi constatată nu au legătură cu soluționarea cererii de suspendare, pe motiv că în această procedură nu este permisă antamarea fondului cauzei, de vreme ce în cadrul soluționării unei cereri de suspendare, formulată în temeiul art.14 din Legea nr.554/2004, instanța este chemată să verifice din punct de vedere formal legalitatea actului a cărui suspendare se solicită. Astfel, chestiunile ce țin de interpretarea unor texte de lege a căror aplicabilitate este evidentă în speță au legătură cu soluționarea cauzei, chiar în situația în care se solicită doar suspendarea actului, în condițiile în care art.29 din Legea nr.47/1992 nu limitează posibilitatea părților de a invoca excepția de neconstituționalitate „în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia”.

15. Cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că aceasta este întemeiată, întrucât dispozițiile criticate din Legea nr.317/2004 fac referire la mandatul membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, care este de 6 ani, fără a preciza dacă este vorba de mandatul fiecărui membru, individual, sau mandatul Consiliului, ca instituție ce funcționează în scopul garantării independenței justiției, fiind evidentă lipsa de claritate și de previzibilitate a textelor de lege criticate, prin raportare la prevederile art.133 alin.(4) din Constituție. Nu este de ignorat nici împrejurarea că lipsa de claritate a acestor dispoziții legale a condus, în practică, la interpretări diferite, exemplu în acest sens fiind acela că, la solicitarea Consiliului Superior al Magistraturii, Senatul a hotărât modificarea unor hotărâri adoptate anterior, prin care se stabilea că durata mandatului membrilor Consiliului validați prin respectivele hotărâri expiră la data de 6 ianuarie 2017, aceeași cu durata celorlalți membri, pentru ca ulterior, prin Hotărârea nr.28 din 7 martie 2016, aceeași autoritate, Senatul României, să modifice propriile hotărâri și să valideze în calitate de membri ai Consiliului Superior al Magistraturii aceiași judecători și procurori, fiecare pentru un mandat de 6 ani, calculat separat față de mandatele celorlalți membri, ale căror mandate erau în exercitare. Așadar, modificările de interpretare pe care le-a operat Senatul României în circumstanțierea textelor de lege criticate, relevă în mod evident că legislația în această materie nu denotă nici claritate și nici previzibilitate, lăsând loc la interpretări esențial diferite, care pun în discuție însăși modalitatea de funcționare a Consiliului.

16. Așa fiind, instanța apreciază că dispozițiile art.57 alin.(1) din Legea nr.317/2004 nu generează o interpretare consecventă prin raportare la prevederile constituționale reglementate în art.133 alin.(4), în măsura în care se interpretează că membrul ales în locul unui membru căruia i-a încetat mandatul anterior expirării duratei legale ar beneficia de un mandat întreg, de 6 ani, independent de mandatul Consiliului în care a fost ales. De altfel, împrejurarea că dispozițiile legale criticate prezintă lacune de interpretare este relevantă chiar de corespondența înaintată Senatului României de către Consiliul Superior al Magistraturii, prin care acesta din urmă solicită sprijinul „în vederea lămuririi contradicțiilor din cuprinsul hotărârilor Senatului de validare a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, cu referire la durata mandatului onora dintre membri, în perspectiva faptului că în cursul anului 2016 urmează a fi organizate alegerile pentru Consiliul Superior al Magistraturii”.

17. Totodată, constatând că problemele generate de interpretarea inconsecventă a prevederilor Legii nr.317/2004 sunt mai vechi și subzistă în prezent, Curtea de Apel București concluzionează că este necesară intervenția instanței constituționale care să se pronunțe asupra conformității cu Legea fundamentală a dispozițiilor legale care reglementează durata mandatelor membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii în locul membrilor ale căror mandate au încetat anterior expirării duratei prevăzute de Constituție.

18. Potrivit art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

19. **Guvernul** apreciază că, deși s-ar putea admite că prevederile legale criticate sunt incomplete, întrucât nu reglementează și situația punctuală a duratei mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii aleși ulterior, acest lucru nu face ca norma să devină imprevizibilă și neclară. Detalierea la nivel infralegal a dispozițiilor constituționale referitoare la mandatul membrilor Consiliului poate și trebuie să fie suplinită printr-o clarificare legislativă nefiind, în principiu, de competența Curții Constituționale alegerea unei soluții legislative, fie în sensul alegerii noilor membri pentru un rest de mandat, fie în sensul alegerii pentru un mandat întreg de 6 ani; astfel, dacă s-ar pronunța asupra textelor legale criticate, Curtea Constituțională ar urma să opteze pentru una dintre soluțiile amintite, respectiv să se pronunțe asupra oportunității, aspect ce depășește rolul acestei instanțe. În plus, potrivit art.2 alin.(3) din Legea nr.47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, *fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”.

20. În cazul în care instanța de contencios constituțional apreciază că excepția este admisibilă, Guvernul apreciază că textele criticate sunt constituționale în măsura în care se interpretează în sensul că membrul nou-ales al Consiliului Superior al Magistraturii continuă mandatul membrului pe care l-a înlocuit. Astfel, în stabilirea înțelesului unei norme juridice trebuie luat în considerare, dincolo de

formularea gramaticală, scopul prevederii legale, adică intenția reală a legiuitorului (ratio legis), care în cazul de față este ca mandatul unui organ colectiv, cum este Consiliul Superior al Magistraturii, să fie unic pentru toți membrii, iar organizarea alegerilor pentru membrii acestui organism de importanță vitală pentru statul de drept să nu depindă de intervenția unor factori subiectivi, care țin de voința membrului în cauză sau de alte împrejurări cazuale: deces, demisie, incompatibilitate etc. De altfel, din redactarea art.133 alin.(4) din Constituție rezultă că legiuitorul constituant a reglementat în ansamblu, iar nu în mod individual, durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, art.133 din Constituție având ca obiect de reglementare rolul și structura Consiliului Superior al Magistraturii, iar nu statutul membrilor Consiliului, alcătuind, alături de art.134, secțiunea intitulată „*Consiliul Superior al Magistraturii*”.

21. **Președinții Senatului și Camerei Deputaților și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

22. Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

23. Obiectul excepției îl reprezintă prevederile art.54 alin.(1) teza întâi și art.57 din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.628 din 1 septembrie 2012, cu modificările și completările ulterioare. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art.54 alin.(1) teza întâi: „*Durata mandatului membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani, fără posibilitatea reinvestirii.[...]*”;

— Art.57: „(1) *În cazul încetării calității de membru al Consiliului Superior al Magistraturii înainte de expirarea mandatului, pentru locul rămas vacant se organizează noi alegeri, potrivit procedurii prevăzute de lege.*

(2) *Până la alegerea unui nou membru, interimatul va fi asigurat de judecătorul sau procurorul care a obținut numărul următor de voturi în cadrul alegerilor desfășurate potrivit art.8 alin.(3) sau art.13 ori, după caz, art.19.*”

24. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art.1 alin.(3) și (5) referitoare la statul de drept și obligația de respectare a legii și a Constituției, în art.16 alin.(2), potrivit căruia „*Nimeni nu este mai presus de lege*”, precum și în art.20 privitor la tratatele internaționale privind drepturile omului. De asemenea, se pretind a fi nesocotite și prevederile art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil.

25. Cu privire la admisibilitatea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că sunt întrunite condițiile prevăzute la art.29 alin.(1)—(3) din Legea nr.47/1992, și anume: excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de o parte în fața unei instanțe judecătorești, privește o dispoziție dintr-o lege în vigoare care are legătură cu soluționarea cauzei, iar prevederile atacate nu au fost constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale.

26. Cu privire la îndeplinirea condiției de admisibilitate referitoare la legătura cu soluționarea cauzei, Curtea observă că litigiul dedus judecătii instanței de fond are ca obiect soluționarea cererii de suspendare a unei hotărâri adoptate, în temeiul art.6 alin.(1) și (2) din Legea nr.317/2004, de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, cerere formulată de autorul excepției, Uniunea Națională a Judecătorilor din România. Potrivit art.14 alin.(1) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, în temeiul art.7 din Legea nr.554/2004, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. Cererea de suspendare a executării actului în condițiile art.14 din Legea nr.554/2004 reprezintă o cerere subsecventă acțiunii întemeiate pe art.7 și 8 din aceeași lege, cerere prin care se solicită anularea actului administrativ.

27. Curtea reține că autorul excepției, prin cererea înregistrată la Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal în data de 14 aprilie 2016, a solicitat, în temeiul art.14 din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, suspendarea executării Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.338 din 29 martie 2016, prin care s-a declanșat procedura de alegere doar pentru 6 membri ai Consiliului, până la pronunțarea instanței de fond asupra cererii de anulare a actului administrativ. Cererea de anulare a fost formulată urmând procedura prevăzută de lege, prin depunerea plângerii prealabile la Consiliul Superior al Magistraturii.

28. Prin Sentința civilă nr.1.475 din 29 aprilie 2016, pronunțată în Dosarul nr.2.668/2/2016, Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, sesizând Curtea Constituțională

cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.54 alin.(1) teza întâi și art.57 din Legea nr.317/2004, a admis cererea formulată de petentă și a dispus suspendarea executării Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.338 din 29 martie 2016.

29. Având în vedere obiectul litigiului, respectiv cererea de suspendare a unui act administrativ, Curtea reține că s-a ridicat problema legăturii cu soluționarea cauzei a dispozițiilor legale criticate. Sintagma „*legătură cu soluționarea cauzei*” cuprinsă în art.29 alin.(1) din Legea nr.47/1992 presupune „atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecătii, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art.29 alin.(1) din Legea nr.47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului” (în acest sens este Decizia Curții Constituționale nr.289 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.516 din 10 iulie 2014).

30. Cu privire la acest aspect, Curtea Constituțională, prin Decizia nr.196 din 4 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.231 din 22 aprilie 2013, pronunțată ca urmare a ridicării unei excepții de neconstituționalitate în cadrul procesual al soluționării cererii de suspendare a unei hotărâri adoptate de către Consiliul Superior al Magistraturii în temeiul art.55 din Legea nr.317/2004, a stabilit că „cererea de suspendare a executării actelor în condițiile art.14 din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004 reprezintă o cerere conexă acțiunii întemeiate pe art.7 și 8 din aceeași lege, cerere a cărei introducere este guvernată de principiul disponibilității”. În continuare, Curtea a reținut că, „deși excepția de neconstituționalitate (a dispozițiilor art.55 din Legea nr.317/2004) a fost ridicată în cursul soluționării unei cereri de suspendare a hotărârii de revocare, și nu în cadrul unei cereri întemeiate pe art.7 și 8 din Legea nr.554/2004, contestarea constituționalității textului legal ce face obiectul acesteia — text ce reprezintă temeiul legal care a stat la baza acțiunii de revocare (din calitatea de membru al Consiliului) —, cu eventuala finalitate de constatare a neconstituționalității sale, constituie un temei suficient de natură să justifice intervenția instanței judecătorești pentru a preveni producerea unei pagube iminente. De aceea, neconstituționalitatea textului menționat are un efect direct chiar asupra soluționării cererii introduse potrivit art.14 din Legea nr.554/2004, fără ca în acest fel să se prejudece acțiunea formulată în temeiul art.7 și 8 din lege, în acest ultim caz, instanța judecătorească fiind liberă să aprecieze cu privire la incidența prezentei decizii asupra stabilirii motivelor pe care s-a întemeiat hotărârea de revocare”. Așadar, Curtea a statuat că dispozițiile legale criticate, constituind temeiul adoptării hotărârii de revocare din calitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, au legătură cu soluționarea acțiunii deduse judecătii.

31. Cu un alt prilej, Curtea Constituțională, prin Decizia nr.756 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.110 din 11 februarie 2015, pronunțată ca urmare a ridicării unei excepții de neconstituționalitate în cadrul cererii de suspendare a unei hotărâri adoptate de către Consiliul Superior al Magistraturii, prin care a fost respinsă contestația formulată împotriva modului de desemnare și alegere a unui membru în Consiliul Superior al Magistraturii, a constatat că, în cauza dedusă judecătii, „cererea de suspendare formulată de autorul excepției a fost admisă, spre deosebire de situația existentă în dosarul în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate soluționată prin Decizia Curții Constituționale nr.196 din 4 aprilie 2013. În aceste condiții, chiar în ipoteza admiterii excepției de neconstituționalitate, decizia Curții Constituționale nu ar putea avea niciun efect concret asupra cauzei deja soluționate, în sensul că textul nu mai are aplicabilitate în cauza respectivă, tocmai prin pronunțarea unei asemenea hotărâri de către Curtea de Apel București”. Așadar, Curtea a constatat că textele criticate nu au legătură cu soluționarea cauzei în sensul art.29 alin.(1) din Legea nr.47/1992, astfel încât excepția de neconstituționalitate formulată a fost respinsă ca inadmisibilă.

32. Cu privire la cauza în care a fost pronunțată Decizia nr.756 din 16 decembrie 2014, Curtea reține că, împotriva actului de sesizare a instanței constituționale, respectiv Sentința civilă nr.1.922 din 17 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr.3.799/2/2014, prin care *Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal* **admisesse cererea de suspendare a executării actului administrativ**, Consiliul Superior al Magistraturii a formulat recurs la *Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal*, care prin Decizia nr.1.141 din 12 martie 2015 **a respins cererea de suspendare a executării hotărârii plenului Consiliului, ca neîntemeiată**. Decizia instanței supreme a fost pronunțată ulterior soluționării excepției de neconstituționalitate. Având în vedere cele prezentate, Curtea reține că *actul de sesizare a Curții Constituționale prin care se dispusesse suspendarea executării actului administrativ* (soluție care a constituit temeiul **respingerii ca inadmisibile a excepției de neconstituționalitate**, pe motiv că măsura suspendării a avut ca rezultat încetarea legăturii cu cauza a dispozițiilor criticate) *nu a soluționat în mod definitiv cauza*. Astfel, prin exercitarea căilor de atac, cauza a rămas una pendinte, astfel că instanța de recurs, reevaluând existența condițiilor de suspendare a executării actului administrativ, a adoptat **o soluție contrară celei luate de instanța de fond**. Prin urmare, Curtea observă că doar o soluție definitivă de suspendare a actului Consiliului Superior al Magistraturii ar face inadmisibilă excepția de neconstituționalitate.

33. Cu privire la prezenta cauză, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în cursul soluționării unei cereri de suspendare a hotărârii de declanșare a procedurii de alegere a 6

membri ai Consiliului Superior al Magistraturii. Chiar dacă cererea de suspendare a fost admisă, fiind prevenită pe această cale situația producerii unei pagube iminente, Curtea ia act de faptul că împotriva Sentinței civile nr.1.475 din 29 aprilie 2016, pronunțate în Dosarul nr.2.668/2/2016 de Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, Consiliul Superior al Magistraturii a formulat recurs, astfel că suspendarea dispusă de instanța de fond nu este una definitivă. Prin urmare, contestarea constituționalității art.54 alin.(1) teza întâi și art.57 din Legea nr.317/2004 (texte ce reprezintă temeiurile legale care, alături de Hotărârea Senatului nr.28/2016 privind modificarea hotărârilor Senatului nr.44/2011, nr.4/2012, nr.36/2012, nr.43/2012, nr.3/2013 și nr.47/2013, au stat la baza adoptării Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.338 din 29 martie 2016) și, în concret, decizia pe care Curtea Constituțională o va pronunța au un efect direct asupra judecării cererii introduse potrivit art.14 din Legea nr.554/2004, care nu a primit încă o soluție definitivă.

34. Așadar, Curtea reține că **dispozițiile legale criticate, constituind unele dintre temeiurile legale ale adoptării hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii de declanșare a procedurii de alegere a unor membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, au legătură cu soluționarea cauzei deduse judecării, respectiv cererea de suspendare a acestui act administrativ, și, pe cale de consecință, Curtea se va pronunța asupra constituționalității lor.**

35. Consacrarea Consiliului Superior al Magistraturii, ca instituție fundamentală a statului, s-a realizat prin Constituția României din 1991, care la art.132—133 prevedea rangul constituțional al acestei autorități. Consiliul Superior al Magistraturii era alcătuit din magistrați aleși, pentru o durată de 4 ani, de Camera Deputaților și de Senat, în ședință comună.

36. Ca urmare a aprobării prin referendum a Legii de revizuire a Constituției României nr.429/2003, la data de 29 octombrie 2003 a intrat în vigoare Constituția României revizuită. Dispozițiile art.133 alin.(1) au consacrat rolul Consiliului Superior al Magistraturii de garant al independenței justiției, iar în ceea ce privește componența Consiliului, potrivit dispozițiilor alin.(2) al art.133 din Constituție, aceasta reflectă structura autorității judecătorești și asigură legătura cu societatea civilă, fiind alcătuit din 19 membri, dintre care 9 judecători și 5 procurori, aleși de adunările generale ale magistraților, 2 reprezentanți ai societății civile, aleși de Senat, și 3 membri de drept, respectiv ministrul justiției, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

37. Dispozițiile art.133 alin.(4) din Constituție prevăd că „**Durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani**”. Interpretând aceste norme, prin Decizia nr.375 din 6 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.591 din 8 iulie 2005, Curtea a stabilit că „dispozițiile Constituției sunt imperative și, potrivit principiilor statului de drept, sunt obligatorii *erga omnes*, inclusiv pentru Parlament ca autoritate legiuitoare. Așadar, Parlamentul nu poate, fără încălcarea Constituției, să micșoreze durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, nici printr-o dispoziție explicită și nici printr-o dispoziție a cărei aplicare produce un asemenea efect”. În concordanță cu art.133 alin.(4) din Constituție, dispozițiile art.54 alin.(1) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii prevăd că „**Durata mandatului membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii este de 6 ani, fără posibilitatea reinvestirii**”. Legea nr.317/2004, în forma sa inițială, nu prevedea o asemenea interdicție, modificarea fiind operată ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr.247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.653 din 22 iulie 2005. Analizând constituționalitatea normei, prin Decizia nr.53 din 25 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.90 din 3 februarie 2011, Curtea a reținut că „prin instituirea acestei interdicții nu sunt afectate drepturi ale membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, aleși anterior intrării în vigoare a Legii nr.247/2005 și care doresc să obțină un nou mandat. La data când au dobândit calitatea de membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, aceștia aveau numai vocația de a fi aleși pentru un nou mandat”, astfel că prin noua reglementare nu se încalcă principiul neretroactivității legii, consacrat prin prevederile art.15 alin.(2) din Constituție. Pe de altă parte, Curtea a reținut că dispozițiile art.51 alin.(1) din Legea nr.317/2004 [devenit, după republicarea legii, art.54 alin.(1), n.r.] „nu aduc modificări legate de conținutul mandatului, modul de exercitare al acestuia sau durata lui, ci instituie o interdicție, și anume aceea de a nu avea mai mult de un mandat. [...] Posibilitatea unei noi candidaturi, după expirarea mandatului, este un element extrinsec acestuia, ce poate fi modificat pentru viitor, prin lege.” Prin urmare, „atât propunerea de validare, cât și validarea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii trebuie să se întemeieze pe verificarea prealabilă a respectării procedurilor de alegere, a îndeplinirii cerințelor legale pentru ocuparea respectivei demnități, precum și a interdicțiilor și incompatibilităților ce pot rezulta fie din statutul personal, fie din alte prevederi legale”.

38. Potrivit rolului și atribuțiilor conferite de art.133 și 134 din Constituție, dar și din perspectiva modalității în care se iau hotărârile, atât în plen, cât și în secții, Consiliul Superior al Magistraturii este un organ colectiv, cu membri aleși pe durata unui singur mandat, având o serie de drepturi și îndatoriri stabilite atât prin Constituție, cât și prin legea organică. În baza art.23 alin.(1) din Legea nr.317/2004, „**Consiliul Superior al Magistraturii funcționează ca organ cu activitate permanentă. Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii se iau în plen sau în secții, potrivit atribuțiilor care revin acestora**”. Îndeplinirea

tuturor atribuțiilor prevăzute de cap. IV din Legea nr.317/2004 presupune întrunirea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii sau a secțiilor acestuia, iar nu o activitate individuală a membrilor Consiliului. Sub acest aspect, Curtea Constituțională, prin Decizia nr.196 din 4 aprilie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.55 alin.(4) și (9) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.231 din 22 aprilie 2013, a reținut că, „potrivit dispozițiilor constituționale și infraconstituționale, calitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, ca autoritate reprezentativă în cadrul sistemului judiciar, presupune o identitate de statut în raport cu celelalte puteri. Așadar, statutul membrilor Consiliului implică calitatea de demnitar, potrivit art.54 alin.(1) din Legea nr.317/2004, calitate recunoscută și deputaților și senatorilor. Ca și aceștia, membrii Consiliului sunt aleși pe durata mandatului, prin vot direct, secret și liber exprimat. În realizarea mandatului lor, membrii aleși ai Consiliului au o serie de drepturi și îndatoriri stabilite atât prin Constituție, cât și prin legea organică, stabilindu-se condițiile pentru desfășurarea activității specifice.”

39. Analizând comparativ mandatul celor două organisme constituționale colective, Parlamentul și Consiliul Superior al Magistraturii, Curtea observă că Legea fundamentală stabilește, prin art.63 alin.(1), durata mandatului celor două Camere ale Parlamentului, iar prin art.133 alin.(4), durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii. Ceea ce urmărește legiuitorul constituant în ambele ipoteze, deci obiectul de reglementare al dispozițiilor constituționale, este **determinarea duratei mandatului constituțional** al fiecăreia dintre cele două autorități publice, sub acest aspect diferența de terminologie/semantică fiind una formală, iar nu de conținut. *Mandatul constituțional este unic, colectiv și aplicabil autorității constituționale, iar nu fiecărui membru al său, individual.*

40. De altfel, Curtea constată că aceeași interpretare, conformă spiritului și literei Constituției, se regăsește și în cazul reglementării constituționale a altor autorități de rang constituțional, precum Curtea Constituțională sau Curtea de Conturi. Astfel, în ceea ce privește instanța constituțională, art.142 alin.(2) din Constituție prevede că aceasta „se compune din nouă **judecători, numiți pentru un mandat de 9 ani, care nu poate fi prelungit sau înnoit**”, iar art.145 reglementează că „*Judecătorii Curții Constituționale sunt independenți în exercitarea mandatului lor și inamovibili pe durata acestuia.*” Or, nu se poate susține în mod rezonabil că judecătorul constituțional îndeplinește un mandat individual, autonom de instanța al cărui membru este, întrucât, sub aspectul duratei sale, mandatul constituțional aparține Curții Constituționale, în ansamblul său, care se înnoiește doar în condițiile prevăzute de lege. Astfel, potrivit art.142 alin.(5) din Constituție, „*Curtea Constituțională se înnoiește cu o treime din judecătorii ei, din 3 în 3 ani, în condițiile prevăzute de legea organică a Curții*”. Legea nr.47/1992 stabilește, la art.5 alin.(1), mandatul judecătorilor instanței constituționale, respectiv numirea celor 9 judecători „*pentru un mandat de 9 ani, care nu poate fi prelungit sau înnoit*”. Dispozițiile art.67 alin.(1) din lege reglementează cazurile de încetare a mandatului de judecător al Curții Constituționale, și anume: la expirarea termenului pentru care a fost numit sau în caz de demisie, de pierdere a drepturilor electorale, de excludere de drept ori de deces, în situațiile de incompatibilitate sau de imposibilitate a exercitării funcției de judecător mai mult de 6 luni, precum și în caz de încălcare a prevederilor art.16 alin.(3) sau ale art.40 alin.(3) din Constituție sau pentru încălcarea gravă a obligațiilor prevăzute la art.64 din Legea nr.47/1992, care prevăd obligațiile legale ale judecătorilor constituționali. În cazul în care mandatul a încetat înainte de expirarea duratei pentru care judecătorul a fost numit, iar perioada rămasă depășește 6 luni, autoritatea publică competentă va numi un nou judecător. Potrivit art.68 alin.(2) teza a doua din lege, „*Mandatul judecătorului astfel numit încetează la expirarea duratei mandatului pe care l-a avut judecătorul înlocuit*”.

41. Într-o situație similară se află și consilierii de conturi de la Curtea de Conturi. În cazul lor, Constituția prevede la art.140 alin.(4) că „*sunt numiți de Parlament pentru un mandat de 9 ani, care nu poate fi prelungit sau înnoit. Membrii Curții de Conturi sunt independenți în exercitarea mandatului lor și inamovibili pe durata acestuia*”. În temeiul art.46 din Legea nr.94/1992, „(1) *Membrii Curții de Conturi sunt numiți de Parlament, la propunerea comisiilor permanente pentru buget, finanțe și bănci ale celor două Camere, pentru un mandat de 9 ani, care nu poate fi prelungit sau înnoit.*

(2) *Curtea de Conturi se înnoiește cu o treime din consilierii de conturi numiți de Parlament, din 3 în 3 ani, începând cu data expirării mandatului actualilor consilieri de conturi în funcție.[...]*

(6) *Posturile de consilieri de conturi devenite vacante pot fi ocupate doar pentru perioada rămasă până la expirarea mandatului celui a cărui activitate a încetat.*”

42. Ținând seama de prevederile constituționale care reglementează situațiile analoge expuse, Curtea concluzionează că prevederile art.133 alin.(4) din Constituție stabilesc durata mandatului Consiliului Superior al Magistraturii, organism colegial și autoritate publică de rang constituțional, iar nu a unor mandate individuale, exercitate autonom de fiecare membru în parte. Prin urmare, Consiliul se înnoiește în condițiile prevăzute de legea proprie de organizare și funcționare, din 6 în 6 ani, în ceea ce privește membrii aleși — 9 judecători, 5 procurori, 2 reprezentanți ai societății civile —, și ori de câte ori le încetează mandatul în virtutea căruia dobândesc calitatea de membri de drept ai Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul ministrului Justiției, președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție și procurorului General al Parchetului Înaltei Curți de Casație și Justiție.

43. Legea nr.317/2004 prevede în cap. II — Organizarea Consiliului Superior al Magistraturii,

secțiunea 2 — Alegerea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, procedura de alegere a judecătorilor și procurorilor în cadrul adunărilor generale de la instanțele și parchetele reprezentate în Consiliu. Membrii Consiliului Superior al Magistraturii se aleg din rândul judecătorilor și procurorilor numiți de Președintele României, în urma depunerii candidaturilor. Consiliul Superior al Magistraturii verifică legalitatea procedurilor de alegere, alcătuiește lista finală cuprinzând magistrații aleși și o transmite Biroului permanent al Senatului. Senatul, în prezența majorității membrilor săi, pe baza raportului Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări, validează lista cuprinzând magistrații aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii. În ceea ce privește reprezentanții societății civile, Senatul alege cei 2 reprezentanți ai societății civile în Consiliul Superior al Magistraturii, dintre candidații propuși de organizațiile profesionale ale juriștilor, consiliile profesionale ale facultăților de drept acreditate, asociațiile și fundațiile care au ca obiectiv apărarea drepturilor omului.

44. Din analiza sistematică a dispozițiilor legale rezultă că procedura de alegere a Consiliului Superior al Magistraturii este **o procedură unitară, care se desfășoară simultan pentru toate categoriile de judecători și procurori**, în funcție de instanțele sau parchetele corespunzătoare.

45. Astfel, potrivit art.6 alin.(2) din Legea nr.317/2004, **„Data la care au loc adunările generale ale judecătorilor și ale procurorilor se stabilește de către Plenul Consiliului Superior al Magistraturii cu cel puțin 90 de zile înainte de expirarea mandatului membrilor acestuia și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, și pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii.”** Din interpretarea literală și gramaticală a normei reiese că procedura de alegere a membrilor Consiliului este declanșată prin hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, care stabilește data la care au loc alegerile, după un calendar care să respecte etapele procedurale prevăzute de lege. Data stabilită de Plenul C.S.M. pentru alegerea noilor membri este determinată de „data expirării mandatului membrilor Consiliului” și trebuie să fie fixată cu cel puțin 90 de zile înainte de aceasta, sub acest aspect, legea fiind suficient de clară, indicând o dată unică: la expirarea mandatului. Norma folosește noțiunea de „mandat”, la singular, și o atribuie sintagmei „membrilor Consiliului Superior al Magistraturii”, care folosește pentru substantivul determinant pluralul. Interpretând logico-gramatical textul legal, rezultă că mandatul este unul singur și aparține membrilor Consiliului, ca subiect de drept colectiv, Consiliul fiind un organism colegial. Implicit, o atare interpretare o exclude pe aceea conform căreia mandatul este unul individual, aparținând persoanei, de vreme ce norma nu folosește noțiunea de „mandate”, deci pluralul, corespunzătoare „membrilor Consiliului Superior al Magistraturii”. Sub acest aspect este de remarcat și faptul că legea nu folosește nicăieri în cuprinsul său sintagma „mandatul membrului Consiliului”, ci doar sintagma „calitatea de membru al Consiliului”. Prin urmare, asocierea între noțiunile de „mandat” și cea de „membru”, întrucât nu are o consacrare legală, ci doar una doctrinară sau jurisprudențială, nu poate avea semnificația unui mandat individual al persoanei care deține calitatea de membru, sub aspectul duratei sale, ci vizează mandatul organului colegial, al Consiliului Superior al Magistraturii, al cărui membru este persoana în cauză.

46. În plus, prevederile **art.6 alin.(2) din lege se referă la „expirarea mandatului”**, eveniment care se poate întâmpla doar după epuizarea termenului constituțional și legal de 6 ani, **iar nu la „încetarea calității de membru”** care poate interveni nu doar la expirarea mandatului, ci oricând pe parcursul celor 6 ani, dacă sunt îndeplinite condițiile legale **prevăzute de art.54 alin.(4) din lege, respectiv prin demisie, revocare din funcție, nerezolvarea stării de incompatibilitate, nerespectarea dispozițiilor art.7 din Legea nr.303/2004, imposibilitatea exercitării atribuțiilor pe o perioadă mai mare de 3 luni, precum și prin deces.** În aceste situații postul de membru al Consiliului Superior al Magistraturii devine vacant. Astfel, legiuitorul nu optează să reglementeze în cuprinsul normei declanșarea procedurii alegerilor la încetarea calității de membru, în funcție de modul prin care aceasta se realizează, ci alege doar o singură modalitate de încetare a calității, și anume cea a expirării mandatului de 6 ani al membrilor Consiliului. **Astfel, prevederile art.6 alin.(2) din lege stabilesc, ca dată de reper, data expirării mandatului, care presupune întotdeauna epuizarea termenului de 6 ani, și constituie o dată fixă, certă, periodică. Este evident că suntem în prezența unei proceduri unitare, cu desfășurare simultană pentru toate instanțele și parchetele din țară.** Dacă voința legiuitorului nu ar fi fost să stabilească o asemenea dată pentru desfășurarea alegerilor, norma ar fi prevăzut ca reper data încetării calității de membru — o dată variabilă, de la caz la caz. **Or, pentru celelalte ipoteze de încetare a calității de membru, legiuitorul a prevăzut că, pentru locul rămas vacant se organizează noi alegeri**, dispozițiile legale privind alegerea urmând a se aplica în mod corespunzător. O atare împrejurare nu produce, însă, nicio consecință juridică asupra duratei mandatului membrilor Consiliului, deci asupra mandatului organismului colegial, care va expira la împlinirea termenului de 6 ani. **Persoana care dobândește calitatea de membru al Consiliului și ocupă locul rămas vacant va exercita funcția publică pentru restul de mandat rămas până la expirarea acestui termen, când se vor organiza alegeri generale, conform procedurii stabilite de lege.**

47. Potrivit art.14 alin.(3) din lege, **„în procedura de alegere a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, fiecare judecător și procuror votează un număr de candidați egal cu numărul membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, care reprezintă categoria de instanțe sau parchete la nivelul cărora judecătorul sau, după caz, procurorul își desfășoară activitatea”**. Nerespectarea acestei obligații

legale atrage incidența alin.(4) al art.14, care prevede că, „*în cazul în care au fost votate mai puține persoane decât cele prevăzute la alin.(3), votul este nul*”. Cu alte cuvinte, potrivit procedurii de alegere a membrilor Consiliului, prin votul pe care îl exercită judecătorul sau procurorul, după caz, acesta trebuie să își exprime opțiunea cu privire la atâția candidați câți corespund categoriei instanței sau parchetului la nivelul căreia/căruia judecătorul sau, după caz, procurorul își desfășoară activitatea are dreptul să aleagă ca membri ai Consiliului, întrucât procedura de vot vizează alegerea tuturor membrilor organului colectiv, ca urmare a expirării mandatului vechiului Consiliu Superior al Magistraturii, la împlinirea celor 6 ani. *Astfel, apare cu evidență caracterul general al alegerilor, simultan pentru toți membri. Alegătorul, judecător sau procuror, nu poate converti/modifica, prin votul său, acest caracter de generalitate al alegerilor, fiind obligat să aleagă numărul de membri corespunzător categoriei din care face parte, sub sancțiunea anulării votului său. Așadar, el nu își poate manifesta opțiunea cu privire la mai puține persoane decât cele prevăzute de lege, tocmai datorită caracterului de organ colegial al Consiliului, care nu poate funcționa decât în componența și în condițiile stabilite de Constituție.*

48. În continuare, potrivit art.16 și 17 din lege, Consiliul Superior al Magistraturii centralizează rezultatele votului din circumscripțiile tuturor curților de apel și ale parchetelor de pe lângă acestea, dobândind calitatea de membri ai Consiliului Superior al Magistraturii persoanele care au obținut numărul cel mai mare de voturi la nivel național: 3 judecători de la curțile de apel, 2 judecători de la tribunale și tribunalele specializate, 2 judecători de la judecătorii, 1 procuror de la parchetele de pe lângă curțile de apel, 2 procurori de la parchetele de pe lângă tribunale și tribunalele specializate și 1 procuror de la parchetele de pe lângă judecătorii. Dispozițiile legale stabilesc în sarcina Consiliului obligația de a centraliza rezultatele votului, transmise de către cele 6 adunări generale (3 ale judecătorilor și 3 ale procurorilor), precum și de Înalta Curte de Casație și Justiție și de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, și de a verifica legalitatea procedurilor de alegere a tuturor membrilor Consiliului. După centralizarea rezultatelor și soluționarea eventualelor contestații, în temeiul art.18 alin.(1) din lege, Consiliul Superior al Magistraturii alcătuiește **lista finală** cuprinzând magistrații aleși și o transmite Biroului permanent al Senatului. Dispozițiile legale fac vorbire despre „lista finală”, deci despre alegerea în cadrul aceleiași proceduri a tuturor membrilor Consiliului, rezultatul votului fiind centralizat într-un document care cuprinde judecătorii și procurorii care au obținut majoritatea de voturi în adunările generale sau cei care au obținut numărul cel mai mare de voturi în turul doi al alegerilor. În cazul în care opțiunea legiuitorului ar fi fost în sensul unor alegeri individuale, vizând fiecare membru în parte, aceste prevederi ar fi inutile, având în vedere că, în prealabil, dispozițiile art.4 și 5 din lege stabilesc componența fiecărei secții a Consiliului, iar reluarea soluției legislative în acest context ar fi redundantă. Or, *legiuitorul reiterează întreaga componență a Consiliului ca rezultat al voturilor exprimate în cadrul alegerilor, tocmai pentru a sublinia caracterul unitar și simultan al procedurii și caracterul general al alegerilor, aspecte importante în calificarea duratei de 6 ani a mandatului membrilor Consiliului ca fiind inerentă organului colectiv.*

49. În fine, potrivit dispozițiilor art.22 din lege, în termen de 15 zile de la publicarea hotărârilor Senatului privind validarea și alegerea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție convoacă membrii Consiliului Superior al Magistraturii în ședința de constituire. Legea determină momentul de constituire a organului colegial, care nu poate fi mai târziu de 15 zile de la data în care cele două hotărâri ale Senatului, de validare a listei finale cuprinzând cei 9 judecători și cei 5 procurori aleși, respectiv de alegere a celor 2 reprezentanți ai societății civile, sunt publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I. *Dacă s-ar admite interpretarea că mandatul membrilor aleși ai Consiliului este individual, iar alegerile se organizează pentru fiecare dintre aceștia, în funcție de data expirării mandatului anterior, atunci este evident că niciodată nu s-ar mai putea pune problema unei ședințe de constituire, în sensul art.22 din Legea nr.317/2004. Alegerea individuală a membrilor Consiliului ar crea un decalaj care s-ar perpetua în timp, împrejurare care ar face inaplicabil art.22 din lege, întrucât e dificil de presupus că va putea fi îndeplinită condiția premisă, aceea în care toți membri să fie aleși în același timp, în cadrul unei proceduri unice. Într-o atare ipoteză nu poate fi identificat momentul în care se poate organiza o ședință de constituire a Consiliului, în care să fie aleși președintele și vicepreședintele Consiliului Superior al Magistraturii și să se stabilească atribuțiile și responsabilitățile fiecărui membru permanent, pe domenii de activitate. Or, sintagma „ședință de constituire” din cuprinsul normei demonstrează tocmai viziunea unitară a legiuitorului în privința modalității de organizare și funcționare a Consiliului, scopul fiind acela de a crea un organism colegial, care funcționează în plen și în secții, în cadrul căruia fiecare membru să aibă atribuții determinate, dar interdependente.*

50. În concluzie, prevederile art.133 alin.(4) din Constituție stabilesc durata mandatului Consiliului Superior al Magistraturii, organism colegial și autoritate publică de rang constituțional, iar nu a unor mandate individuale, exercitate autonom de fiecare membru în parte. De asemenea, din analiza dispozițiilor Legii nr.317/2004, rezultă că procedura de alegere a Consiliului Superior al Magistraturii este o procedură unitară, care se desfășoară simultan pentru toate categoriile de judecători și procurori, în funcție de instanțele sau parchetele corespunzătoare. Prin urmare, Consiliul se înnoiește în condițiile prevăzute de legea proprie de organizare și funcționare, din 6 în 6 ani, în ceea ce privește membrii aleși

— 9 judecători, 5 procurori, 2 reprezentanți ai societății civile —, și ori de câte ori le încetează mandatul în virtutea căruia dobândesc calitatea de membri de drept ai Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul ministrului Justiției, președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție și procurorului general al Parchetului Înaltei Curți de Casație și Justiție.

51. Având în vedere aceste considerente, *Curtea ar putea concluziona că dispozițiile Legii nr.317/2004 cu privire la procedura de alegere și la durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii sunt clare, previzibile și în acord cu prevederile art.1 alin.(5) și art.133 alin.(4) din Constituție, pe perioada de activitate a acestor norme, ele fiind interpretate și aplicate în acord cu prevederile constituționale.*

52. **Însă**, în speța dedusă judecătii, autorul excepției învederează instanței constituționale o **schimbare sub aspectul interpretării dispozițiilor legale cuprinse în art.54 alin.(1) teza întâi, coroborat cu art.57 din Legea nr.317/2004, și anume calificarea mandatului de 6 ani al membrilor aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii ca un mandat individual, autonom față de mandatul organismului colegial.** Acest reviriment a fost generat de scrisoarea Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a solicitat Senatului României rectificarea unor hotărâri în scopul lămuririi „contradicțiilor din cuprinsul hotărârilor Senatului de validare a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, cu referire la durata mandatului unora dintre membri, în perspectiva faptului că în cursul anului 2016 urmează a fi organizate alegerile pentru Consiliul Superior al Magistraturii”. Prin scrisoarea menționată se arată: „După cum se constată, în toate hotărârile Senatului de validare a membrilor Consiliului ce au urmat Hotărârii nr.11/2011 s-a stabilit ca dată de expirare a mandatelor data de 6 ianuarie 2017, adică aceeași dată la care urmează să expire mandatele primilor membri validați de Senat prin hotărârea menționată. Or, în raport cu cele stabilite de Senat, se va ajunge în situația în care mandatul membrilor Consiliului validați prin aceste hotărâri — respectiv membrii aleși ca urmare a încetării mandatului unui membru al Consiliului înainte de împlinirea duratei, membrii aleși ca urmare a expirării mandatelor ultimilor 3 membri din Consiliul anterior, precum și cei 3 membri validați prin Hotărârea Senatului nr.44 — să aibă, în concret, o durată mai mică decât cea de 6 ani prevăzută expres în Legea fundamentală, dar și în legea organică. [...] Procedându-se astfel, s-a ajuns și în situația creării unor diferențe nejustificate legislativ între membrii Consiliului, doar unii dintre aceștia, respectiv cei validați prin prima hotărâre (Hotărârea nr.11/2011), exercitându-și mandatul pe întreaga perioadă de 6 ani consacrată constituțional; diferența este cu atât mai vizibilă în cazul acelor membri care nu au fost aleși ca urmare a încetării mandatului altor membri. Ca atare, este necesară lămurirea contradicțiilor semnalate din cuprinsul hotărârilor de validare, cu referire la durata mandatului membrilor Consiliului care, în opinia noastră, trebuie să fie de 6 ani în cazul fiecărui membru, în parte.”

53. Noua interpretare a produs efecte juridice, dispozițiile legale constituind temeiul adoptării Hotărârii Senatului nr.28/2016 privind modificarea hotărârilor Senatului nr.44/2011, nr.4/2012, nr.36/2012, nr.43/2012, nr.3/2013 și nr.47/2013 prin care s-a modificat durata mandatelor membrilor Consiliului Superior al Magistraturii validați prin respectivele hotărâri și a Hotărârii nr.50/2016 privind validarea unui magistrat ales ca membru al Consiliului Superior al Magistraturii.

54. Potrivit hotărârilor Senatului nr.44/2011, nr.4/2012, nr.36/2012, nr.43/2012, nr.3/2013 și nr.47/2013, persoanele nominalizate erau validate în calitate de membri ai Consiliului pentru restul de mandat al Consiliului, mandat care expiră în toate cazurile la data de 6 ianuarie 2017, după modelul „Se validează domnul/doamna judecător/procuror [...] ca membru al Consiliului Superior al Magistraturii, pentru un mandat care va expira la data de 6 ianuarie 2017.” Hotărârea Senatului nr.28/2016 modifică aceste hotărâri în sensul atribuirii unui mandat de 6 ani fiecărui membru al Consiliului, care va expira evident la date diferite, ulterioare datei de 6 ianuarie 2017, în funcție de data validării individuale, după modelul „Se validează domnul/doamna judecător/procuror [...] ca membru al Consiliului Superior al Magistraturii, pentru un mandat de 6 ani.”

55. Astfel, în lipsa oricărei motivări, Senatul a adoptat o interpretare vădit diferită de interpretarea anterioară a dispozițiilor constituționale și legale. Prin modificările operate, Senatul a optat pentru interpretarea în sensul că fiecare membru al Consiliului Superior al Magistraturii este validat pe un mandat întreg de șase ani, care va curge individual, independent de mandatele celorlalți membri. Ca urmare a acestor hotărâri ale Senatului, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a adoptat Hotărârea nr.338/2016, prin care a dispus declanșarea procedurii de alegere doar pentru 6 membri ai Consiliului, în locul celor al căror mandat de 6 ani expiră, respectiv 1 judecător de la Înalta Curte de Casație și Justiție, 2 judecători de la curțile de apel, 2 judecători de la judecătorii și 1 procuror de la parchetele de pe lângă tribunale. În mod implicit, pentru ceilalți 8 membri, mandatul continuă să curgă până la data împlinirii termenului de 6 ani, dată care diferă de la persoană la persoană, în funcție de data validării sau alegerii în calitate de membru al Consiliului.

56. Luând în considerare faptul că noua interpretare și aplicare a dispozițiilor art.54 alin.(1) teza întâi coroborate cu art.57 din Legea nr.317/2004 au fost asumate de cele două autorități publice cu competență decizională în această materie (Senatul României și Consiliul Superior al Magistraturii) și faptul că actele adoptate de acestea produc efecte juridice, determinând modalitatea de desfășurare a procedurii de alegere a noilor membri ai Consiliului, cu consecința modificării structurii de organizare și

funcționare a acestui organism colectiv, Curtea constată că sunt incidente cele statuate în jurisprudența sa cu privire la neconstituționalitatea normelor legale generată de interpretarea lor.

57. Astfel, prin Decizia nr.448 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.5 din 7 ianuarie 2014, Curtea, fără a nega rolul de „legislator negativ” al instanței de contencios constituțional, a reținut că „deturnarea reglementărilor legale de la scopul lor legitim, printr-o sistematică interpretare și aplicare eronată a acestora de către instanțele judecătorești sau de către celelalte subiecte chemate să aplice dispozițiile de lege, poate determina neconstituționalitatea acelei reglementări. În acest caz, Curtea a considerat că are competența de a elimina viciul de neconstituționalitate astfel creat, esențial în asemenea situații fiind asigurarea respectării drepturilor și libertăților persoanelor, precum și a supremației Constituției. Astfel, indiferent de interpretările ce se pot aduce unui text, atunci când Curtea Constituțională a hotărât că numai o anumită interpretare este conformă cu Constituția, menținându-se astfel prezumția de constituționalitate a textului în această interpretare, atât instanțele judecătorești, cât și organele administrative trebuie să se conformeze deciziei Curții și să o aplice ca atare.”

58. De asemenea, prin Decizia nr.1.092 din 18 decembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.67 din 31 ianuarie 2013, Curtea a statuat că, „în cazul în care un text legal poate genera interpretări diferite, este obligată să intervină ori de câte ori acele interpretări generează încălcări ale prevederilor Legii fundamentale. Constituția reprezintă cadrul și măsura în care legiuitorul și celelalte autorități pot acționa; astfel, și interpretările care se pot aduce normei juridice trebuie să țină cont de această exigență de ordin constituțional cuprinsă chiar în art.1 alin.(5) din Legea fundamentală, potrivit căruia în România respectarea Constituției și a supremației sale este obligatorie.”

59. Analizând criticile de neconstituționalitate formulate cu privire la diferite dispoziții legale din perspectiva modului de interpretare a acestora de către destinatarii normelor, Curtea a pronunțat decizii interpretative prin care, păstrând textul legal în fondul activ al dreptului, a sancționat interpretarea care a dat valențe de neconstituționalitate acestuia, stabilind interpretarea care face textul compatibil cu dispozițiile Legii fundamentale. Cu titlu de exemplu, Curtea amintește Decizia nr.536 din 28 aprilie 2011, Decizia nr.766 din 15 iunie 2011, Decizia nr.265 din 6 mai 2014, Decizia nr.336 din 30 aprilie 2015 sau Decizia nr.841 din 10 decembrie 2015.

60. Pentru toate aceste argumente, Curtea constată că instanța constituțională este obligată să se pronunțe asupra dispozițiilor legale în noua interpretare pe care autoritățile publice implicate le-o conferă și să constate neconstituționalitatea acestora prin raportare la prevederile constituționale cuprinse în art.1 alin.(5) care consacră principiul supremației Constituției și obligația respectării legilor, în componenta referitoare la claritatea și previzibilitatea normelor, și în art.133 alin.(4) care stabilește durata mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii. Durata mandatului constituțional și legal al Consiliului vizează autoritatea publică, în ansamblul său, în vreme ce persoanele alese dobândesc calitatea de membru al acestuia și o exercită până la împlinirea termenului de 6 ani. Prin urmare, având în vedere trăsătura Consiliului Superior al Magistraturii de organism colegial, mandatul membrilor săi expiră la împlinirea termenului de 6 ani, deci la aceeași dată pentru toți membrii. Cu alte cuvinte, persoanele care dobândesc calitatea de membru al Consiliului pe parcursul termenului de 6 ani, ocupând un loc vacant în cadrul organismului colegial, își vor îndeplini atribuțiile legale și constituționale de la data validării sau alegerii în funcție, după caz, pentru restul de mandat rămas până la expirarea acestui termen. Orice interpretare contrară, în sensul că fiecare membru al Consiliului Superior al Magistraturii poate fi validat sau ales pe un mandat întreg de 6 ani, care curge individual, independent de mandatele celorlalți membri, este neconstituțională. De asemenea, Curtea constată că, în aplicarea art.54 alin.(1) teza întâi din Legea nr.317/2004, restul de mandat, necesar respectării normei constituționale prevăzute de art.133 alin.(4), care cade sub incidența interdicției prevăzute de art.54 alin.(1) teza a doua din lege, neputând fi prelungit sau înnoit. Posibilitatea unei noi candidaturi, după expirarea mandatului împlinit în condițiile Constituției, este un element extrinsec acestuia, ce poate fi modificat pentru viitor, numai ca urmare a modificării dispozițiilor Legii nr.317/2004.

61. În concluzie, întrucât numai dispozițiile art.54 alin.(1) teza întâi din lege reglementează durata mandatului, deci au ca obiect aspectele care au generat o interpretare diferită, viciată din perspectiva constituționalității, în vreme ce prevederile art.57 stabilesc doar organizarea de alegeri pentru locul rămas vacant în cazul încetării calității de membru al Consiliului Superior al Magistraturii înainte de expirarea mandatului, Curtea urmează să admită excepția de neconstituționalitate și să constate constituționalitatea dispozițiilor art.54 alin.(1) teza întâi din Legea nr.317/2004 în măsura în care persoana aleasă pentru ocuparea unui loc vacant își exercită calitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii pentru restul de mandat rămas până la expirarea termenului de 6 ani, și să respingă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.57 din Legea nr.317/2004 în raport cu criticile formulate.

62. Având în vedere considerentele expuse, Curtea constată că Hotărârea Senatului nr.28/2016 privind modificarea hotărârilor Senatului nr.44/2011, nr.4/2012, nr.36/2012, nr.43/2012, nr.3/2013 și nr.47/2013 prin care s-a modificat durata mandatelor membrilor Consiliului Superior al Magistraturii validați prin respectivele hotărâri, precum și Hotărârea Senatului nr.50/2016 privind validarea unui

magistrat ales ca membru al Consiliului Superior al Magistraturii, al căror temei legal de adoptare îl constituie dispozițiile art.54 alin.(1) teza întâi din Legea nr.317/2004, în interpretarea declarată neconstituțională prin prezenta decizie, rămân fără efecte juridice.

63. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1—3, al art.11 alin.(1) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Uniunea Națională a Judecătorilor din România în Dosarul nr.2.668/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art.54 alin.(1) teza întâi din Legea nr.317/2004 sunt constituționale în măsura în care persoana aleasă pentru ocuparea unui loc vacant își exercită calitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii pentru restul de mandat rămas până la expirarea termenului de 6 ani.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor, în același dosar al aceleiași instanțe, și constată că dispozițiile art.57 din Legea nr.317/2004 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 2 iunie 2016.